

19. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUPEŤEŽE

„PÍŠI, TĚDY JSEM“

VYHLÁŠENÉ PRO MLADÉ, ZAČÍNAJÍCÍ AUTORY
MĚSTSKÝM ÚŘADEM V RÁJCI-JESTŘEBÍ
VE SPOLUPRÁCI
S GYMNÁZIEM A SOŠ RÁJEC-JESTŘEBÍ, o.p.s.

Jméno a příjmení: Markéta Halúzová

Věk: 14 let

Třída: 9. A

Škola: ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Poezie: Písnička bez nápěvu, Sítě

Próza:

Podpis autora: Markéta Halúzová

Písnička bez nápěvu

Markéta Halúzová

Moje matka, když jsem byla malá,
mojí hrdinkou pro mě byla.
S tou ukolébavkou jedinou
a světem plným nástrah.
Pár slov jako celá kniha
jako vesmír, dál než jsem si představila.
Teď její hvězdný prach na dlaních nosím
já jako jedna z milionů.

Ač slyším její zpěv, necítím její dech
a ač znám její povahu, ještě nepotkala jsem ji.
I když je textař, poznám její zpěv,
Tajemná přetvářka jako nenápadná větev,
mezi mnoha ona je vybrána.
Se zavřenými ústy zpívá mi písničku,
mně jako jedné z milionů.

Za celý život jenom malý střípek
uschovaný v papírovém psaníčku.
Brodím se bahnem i běhám po písku,
pořád její zpívám písničku.
Při dotyku dna stále plavu na hladině,
zavřenými ústy volám její jméno.
Když pak na jaře, uprostřed vánice kruté,
zasteskne se mi a matce poděkuji,
že ta větev nepřekřičí zpěv, co zpívám,
já jako jedna z milionů.

Poslání:

I když nepotkala jsem ji, stejně mi chybí,
jako když podstatná věc z mého života zmizí.
Život mi zpívá píseň jako máma ukolébavku
mně jako jedné z milionů.

Sítě

Markéta Halúzová

Utkané ze strachu
okolním světem
jsou jako trn v duši,
co v temnotě kvete.

Když rybář s loďkou kymácí,
anebo nitě splétá,
tu jaro v srdci povstane,
avšak naděje se zmítá.

Pochod proti temnotě,
jen s plamínkem naděje
a na místo jara
sněhové probudím závěje.

Až nitě světem přepálím
i když nástroj strachu znám,
bubu moci konečně ...
Bolesti v hrudi sbohem dám.